

„...Az Úr a mi Istenünk, az egyetlen Úr. Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből! ... Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! Ezeknél nincs nagyobb parancsolat.”

Az Egyetlen Istent szeretni talán többségünknek megy, legalábbis úgy gondoljuk magunkról. De vajon az Egyetlen Isten szeretetében felismerjük-e feladatként a felebarát szeretetét, mert valószínűleg nem szerethetjük az Isten a másik, a felebarát szeretete nélkül. De hogyan is kell szeretnünk a felebarátunkat úgy, mint önmagunkat. Valójában jól szeretjük magunkat? Tisztában vagyunk-e azzal, hogy mi is Egyetlenek vagyunk? Ennek az értéknek a tudatában kell önmagunkat szeretnünk. Isten az embert a saját képmására teremtette, és hívta arra a küldetésre, hogy szebb legyen a világ általa. Vajon szebb-e a világ általam? Vajon helyesen szeretem magam, mert csak akkor tudom helyesen szeretni a felebarátomat is. Ha kihagyom a felebaráti szeretet felismert lehetőségét, akkor az már nem fog megtörténni, ez az én dolgom lett volna, hogy megtörténjen. Ezt tudatosan fel kell ismernem lelkiismeretvizsgálatomban! Mert senki úgy szeretni nem tud, mint én. A tökéletlen ember küldetése, hogy belead mindent, próbál szeretni. Ez a szeretetkiáramlás tesz bennünket valóban Isten gyermekeivé. Ha tudatosan és elszántan tesszük a jót, hogy szebb legyen a világ. Ebben a dimenzióban megélhetem az önmagam szeretetét, hihetem azt, hogy általam szebb lett a világ, mert felelősséget érzek felebarátaim sorsa iránt.

Áts András, Budapest